

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyně JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D, ve věci **žalobců: a) N.B., nar. „X“, státní příslušnost Kosovská republika, b) B.L., nar. „X“, státní příslušnost Kosovská republika, c) nezl. E.B., nar. „X“, státní příslušnost Kosovská republika, d) nezl. E.B., nar. „X“, státní příslušnost Kosovská republika, e) nezl. E.B., nar. „X“, státní příslušnost Kosovská republika, všichni žalobci t. č. v přijímacím středisku Zastávka u Brna, Havířská 514, 664 84 Zastávka u Brna, všichni žalobci zastoupení Organizací pro pomoc uprchlíkům, o. s., identifikační číslo 45768676, Kovářská 939/4, 190 00 Praha – Libeň, proti žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Pražská ul., 530 06 Pardubice, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 1. 2015, č. j. KRPE-8175-20/ČJ-2015-170022, ze dne 30. 1. 2015, č. j. KRPE-8177-19/ČJ-2015-170022, ze dne 30. 1. 2015, č. j. KRPE-8194-16/ČJ-2015-170022, ze dne 30. 1. 2015, č. j. KRPE-8198-16/ČJ-2015-170022, ze dne 30. 1. 2015, č. j. KRPE-8213-16/ČJ-2015-170022,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 30. 1. 2015, č. j. KRPE-8194-16/ČJ-2015-170022, ze dne 30. 1. 2015, č. j. KRPE-8198-16/ČJ-2015-170022, ze dne 30. 1. 2015, č. j. KRPE-8213-16/ČJ-2015-170022, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žaloba se v části proti rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly,**

pátrání a eskort, ze dne 30. 1. 2015, č. j. KRPE-8175-20/ČJ-2015-170022, ze dne 30. 1. 2015, č.j. KRPE-8177-19/ČJ-2015-170022, zamítá.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalovaná rozhodnutí a řízení, z něhož tato rozhodnutí vzešla

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Žalobci a), b) jsou rodiče nezl. žalobců c), d), e), přičemž žalobkyně b) vystupovala ve správním řízení jako zákonná zástupkyně nezl. žalobců. Žalobci a), b) byli kontrolováni společně s nezletilými žalobci c), d), e) v rámci pobytové kontroly prováděné hlídkou oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, v kupé mezinárodního vlaku EC 174 Jan Jesenius jedoucího z Maďarské republiky (Budapešť) přes území Slovenské a České republiky do Berlína. Při uvedené kontrole žalobci a), b) předložili svoje doklady totožnosti (občanský průkaz) Kosovské republiky. Jiné doklady, které by prokazovali oprávněnost vstupu a pobytu na území České republiky žalobci a), b) nepředložili. Nezl. žalobci c), d), e) neměli cestovní doklady, jejich totožnost byla zjištěna z rodných listů vystavených orgány Kosovské republiky. Následnou lustrací v dostupných evidencích Policie ČR bylo zjištěno, že žalobci nemají platné vízum a ani jiné platné oprávnění k pobytu na území České republiky.

Z jízdního dokladu a z vyjádření žalobců a), b) bylo zjištěno, že žalobci ilegálně překročili vnější hranice schengenského prostoru a vstoupili na území Maďarské republiky (ze Srbska). Po zadržení maďarskou policií se měli dostavit do tábora pro uprchlíky, to však neučinili a za využití taxislužby se dopravili do Budapešti. V Budapešti žalobci nastoupili do již zmíněného vlaku EC 174 Jan Jesenius s cílovou stanicí Dresden HBF, kde měli v úmyslu požádat o azyl. Na území České republiky žalobci vstoupili dne 30. 1. 2015 na vlakovém hraničním přechodu mezi Českou a Slovenskou republikou Lanžhot-Kúty.

Pobyt žalobců na území České republiky byl tedy neoprávněný, čehož si byli žalobci a), b) vědomi. V rámci řízení bylo zjištěno, že žalobci a), b), ani nikdo z jejich rodiny neměl a nemá na území České republiky jakékoli kulturní, rodinné či sociální vazby, Česká republika byla pouze tranzitní zemí, cílovou zemí byla Spolková republika Německo.

Na základě uvedených skutečností byli žalobci správním orgánem zajištěni podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem jejich předání Slovenské republice, neboť předání žalobců nešlo z administrativních a technických důvodů uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Doba zajištění byla podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalovaný se před vydáním rozhodnutí o zajištění zabýval otázkou, zda by žalobcům a), b) a jejich nezl. dětem nepostačilo uložit zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců, přičemž dospěl k závěru, že nikoli. Vycházel přitom ze skutečností zjištěných v průběhu řízení, zejména z toho, že žalobci vstoupili na území České republiky neoprávněně, nedisponují žádnými finančními prostředky pro další pobyt na území České republiky, v České republice a v ostatních státech Evropské unie nejsou příjemcem žádných sociálních dávek, nemohou se spoléhat na finanční pomoc od své rodiny z Kosovské republiky, možnost zajištění si výdělkem legální cestou je u žalobců nulová, přičemž v České republice (ale ani v jiném státě Evropské unie) nemají stálé bydliště a ani neuvedli, že by měli zajištěno jiné ubytování.

O zajištění jednotlivých žalobců rozhodl žalovaný samostatnými rozhodnutími, v průběhu řízení bylo přihlédnuto k tomu, že žalobci a), b) a nezl. žalobci c), d), e) tvoří rodinu a v příkazu k zajištění a umístění cizince do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová vydaného pro žalobkyni b) bylo výslovně uvedeno, že žalobkyně b) má být ubytována společně se svými nezl. dětmi (žalobci c/, d/, e/).

II.

Žaloba

Proti rozhodnutím o zajištění podali všichni žalobci včasnou žalobu, v níž žalobci c), d), e) namítali, že podle § 129 odst. 1 a 3 ve spojení s § 124 zákona o pobytu cizinců nelze zajistit cizince mladšího 15 let, a proto jsou rozhodnutí o zajištění nezletilých žalobců c), d), e) nezákonná.

Žalobci žalovanému dále vytkli, že zneužil při svém rozhodování správní úvahu, čímž došlo k porušení § 129 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 2 odst. 2, 3, 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť „*nezvážil všechny dostupné alternativy k zajištění*“, zejména jim neumožnil dobrovolně opustit území, nevážil extrémní zranitelnost nezl. dětí a nepřihlédl k „*nejlepšímu zájmu dítěte*“ (čl. 3 Úmluvy o právech dítěte). V této souvislosti žalobci poukazují na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 1. 2010 ve věci M. a další proti Belgii /č. 41442/07/ a rozhodnutí ze dne 19. 1. 2012 ve věci P. proti Francii /č. 39472/07/). Zdůraznili, že zajištění má být prostředkem *ultima ratio*. Žalobci namítají, že jim v rozporu s ustanovením § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců nebyla dána možnost najít si ubytování a složit finanční záruku a rovněž tak jim nebylo umožněno dobrovolně opustit území. Žalovaný nevážil „*možnost jejich ubytování v přijímacím středisku Zastávka*“, v důsledku čehož je přijaté opatření (zajištění) nepřiměřené okolnostem projednávaného případu, neboť zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová není vhodné pro pobyt rodin s dětmi, jedná se dle žalobců o zařízení „*polovězeňského typu*“. Žalobci se domnívají, že s ohledem na výše uvedené bylo zasaženo do jejich práva nebýt podroben špatnému zacházení (článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod /dále též „Úmluva“) a jsou přesvědčeni, že bylo zasaženo do jejich práva na rodinný život (čl. 8 Úmluvy).

Žalobci proto navrhli zrušení všech rozhodnutí uvedených v záhlaví tohoto rozsudku a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že se v odůvodnění žalovaných rozhodnutí vypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi. Svá rozhodnutí hodnotí jako věcně správná a zákonná, když dle jeho názoru nedošlo vydáním samostatných rozhodnutí o zajištění nezletilých dětí k „převážení formy nad podstatou úkonu, kdy nezletilé děti byly a jsou stále v doprovodu matky“ a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný doplnil, že následně bylo zjištěno, že žalobci podali žádost o azyl v Maďarsku, proto bylo zahájeno Dublinské řízení, přičemž dne 18. 2. 2015 Maďarsko potvrdilo souhlas s přijetím všech žalobců na své území. Dne 26. 2. 2015 byla žalobcům a), b) vydána rozhodnutí o prodloužení zajištění za účelem předání, přičemž nezl. žalobci c), d), e) jsou uvedeni jako doprovod u matky (žalobkyně b/).

III.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) žalovaná rozhodnutí a dospěl k následujícím závěrům:

Platná právní úprava umožňuje Policii ČR (dále též „policie“) zajistit cizince

- a) za účelem správního vyhoštění (§ 124, § 124a zákona o pobytu cizinců),
- b) za účelem vycestování (§ 124b až § 128 zákona o pobytu cizinců),
- c) za účelem jeho předání nebo průvozu (§ 129 zákona o pobytu cizinců).

Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Z uvedeného je patrné, že z textu § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neplyne, že by policie nebyla oprávněna zajistit cizince mladšího 15 let, nicméně při výkladu tohoto ustanovení je třeba přihlídnout k normativnímu kontextu, zejména pak k § 124 odst. 1 a k § 124b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle kterých lze zajistit pouze cizince staršího 15 let. Jestliže totiž nelze omezit na osobní svobodě cizince mladšího 15 let ani za účelem jeho vyhoštění, tím spíše není možno omezit na svobodě nezletilého cizince (např.) „pouze“ za účelem jeho průvozu (argumentum a fortiori /zde argumentum a maiori ad minus/). **Pokud**

tedy žalovaný rozhodl o zajištění žalobců c), d), e) mladších 15 let, rozhodl dle názoru krajského soudu v rozporu se zákonem, a proto krajský soud jeho rozhodnutí zrušil (výrok I). V dané věci bylo v souladu s ustanovením § 140 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na místě společné ubytování nezl. žalobců s jejich rodiči. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4Azs 115/2014 – 37) samotné ubytování nezletilých dětí společně se zajištěnými rodiči v zařízení pro zajištění cizinců nedojde ke zbavení jejich osobní svobody, a proto ani nemůže dojít k porušení čl. 5 Úmluvy. Současně nemůže dojít ani k porušení práva na rodinný život podle čl. 8 Úmluvy, neboť jedinou alternativou k umístění nezl. žalobců c), d), e) do zařízení pro zajištění cizinců společně s rodiči (ubytování společně s rodiči dle vyjádření žalovaného), by bylo jejich oddělení od rodičů a ponechání bez přístřeší a bez finančních prostředků. To je však nepřijatelné a žalovaný je povinen učinit vše, aby takovému stavu zabránil.

Pokud jde o zajištění žalobců a), b) pak to bylo dle názoru krajského soudu na místě, a to vzdor tomu, že je doprovázeli nezletilí žalobci c), d), e).

Žalobci společně s nezl. dětmi vstoupili na území České republiky neoprávněně (poté, co ilegálně překročili vnější hranice schengenského prostoru, vstoupili na území Maďarska /ze Srbska/ a následně též na území Slovenské republiky), nedisponovali platnými cestovními doklady, téměř žádnými finančními prostředky potřebnými pro další pobyt na území České republiky či k dobrovolnému návratu (žalobce a/ - 100 EUR), nemohli se spoléhat na finanční pomoc od své rodiny z Kosovské republiky, možnost zajištění si výdělkem legální cestou byla u žalobců a), b) nulová (neovládají český jazyk, neměli potřebná povolení, doprovázejí 3 děti mladší 15 let). Žalobci a), b) a ani jejich děti nejsou a nebyli zdravotně pojištěni. Žalobci a), b) výslovně uvedli, že jejich cílem byla Spolková republika Německo, v České republice neměl (a nemá) v úmyslu se zdržovat, chtějí se vrátit do Kosova.

Za popsání skutkového stavu krajskému soudu není zřejmé, jaká konkrétní zvláštní opatření za účelem vycestování měl žalovaný podle žalobců a), b) užít a jaké konkrétní úvahy měl ještě do odůvodnění žalovaných rozhodnutí vtělit.

Žalovaný dle názoru krajského soudu správně rozhodl o zajištění žalobců a), b) a o jejich umístění do zařízení pro zajištění cizinců, jehož klienti mohou, jak je soudu z úřední činnosti a ze zpráv, které si založil do soudního spisu, známo, že žalobci mohou navštěvovat (přímo v zařízení) knihovnu, posilovnu, tělocvičnu, výtvarné dílny či kino. Mohou mít u sebe elektronická komunikační zařízení, je zde k dispozici i veřejný telefonní automat, Správa uprchlických zařízení MV ČR dokonce vydává klientům telefonní karty s omezeným limitem volání. Klienti se mohou setkat i s duchovními katolické, pravoslavné a muslimské víry. Součástí zařízení je i zdravotnické středisko. Klienti jsou ubytováni v buňkách, které tvoří 2 pokoje a sociální zařízení (WC, sprcha, umyvadlo), menší část klientů (muži), je ubytována v pokojích se společným zařízením. Výcházkový prostor kolem ubytovny je volně přístupný od 07.00 hod. až do večera (zde se nachází stůl na stolní tenis, pískoviště pro děti, dále jsou klientům zapůjčovány různé stolní hry a karty). Kromě zaměstnanců Správy uprchlických zařízení MV ČR působí uvnitř zařízení i soukromá bezpečnostní služba, její role je však především preventivní, zajišťuje dodržování režimu uvnitř zařízení plněním organizačních opatření (doprovody při přesunech mezi jednotlivými objekty, dohled ve výcházkovém prostoru a v ubytovacích objektech, dohled při některých organizačních volnočasových aktivitách), má předcházet škodám na majetku státu či ohrožení zdraví a života zaměstnanců

Správy uprchlických zařízení MV ČR. Z výše uvedeného je zřejmé, že se nejedná o zařízení „polovězeňského typu“, jak tvrdí žalobci, byť je (logicky, neboť se jedná o zařízení pro „zajištění“ cizinců) stavebně-technicky koncipováno tak, aby zde byly vytvořeny podmínky alespoň omezující svévolné opuštění tohoto zařízení (v podrobnostech viz <http://www.suz.cz/>).

Jakkoli se nepochybně nejedná o nejvhodnější místo pro pobyt dětí, není pravdou, že výše zmíněné zařízení není na pobyt rodiny s dětmi připraveno. Jak plyne z vyjádření Správy uprchlických zařízení MV ČR a z vyjádření vedoucího zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, která si soud v této věci připojil (vyžádáno v obdobné věci vedené u krajského soudu), rodiny s dětmi, samotné ženy a nezletilí bez doprovodu jsou ubytováni odděleně od mužů – jednotlivců. Dětem je umožněno plnění školní docházky (buď v základní škole v Bělé pod Bezdězem, nebo přímo v zařízení pro zajištění cizinců). Pro děti je k dispozici vybavené dětské centrum, jehož provoz zajišťuje pedagog volného času (v zařízení též působí vyškolení sociální pracovníci). Je pravdou, že toto centrum je v provozu pouze několik hodin denně, neboť zmíněný pedagog organizuje program i pro ostatní klienty zařízení. Není ovšem úkolem provozovatele zařízení, aby dětem vyplňoval volný čas, o program se i v podmínkách zařízení pro zajištění cizinců musí starat především rodiče dětí. Provozovatel zařízení připustil, že toto zařízení bylo v době pobytu žalobců kapacitně plně vytíženo (následně proto byli žalobci převezeni do přijímacího střediska v Zastávce u Brna).

Lze tedy uzavřít, že žalovaný neužil nepřiměřené opatření a neignoroval zájmy žalobců, kteří byli dle vyjádření žalovaného a dle „*Potvrzení požadavku na umístění klienta do ZZC Bělá Jezová ze dne 31. 1. 2015, č.j. UT- 02355/2015*“ ubytováni jako rodina, nedošlo proto k zásahu do jejich práva na rodinný život (čl. 8 Úmluvy).

K námitce žalobců, že žalovaný nezhodnotil „*možnost jejich ubytování v přijímacím středisku Zastávka*“, je třeba uvést, že podle § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se rozhodnutí o zajištění cizince zpravidla vykonává v zařízení, přičemž „zařízení“ představuje legislativní zkratku podle § 18 písm. d) bodu 2. zákona o pobytu cizinců, jíž je míněno zařízení pro zajištění cizinců. Slovo zpravidla v § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ovšem nelze interpretovat tak, jak výstižně poznamenal Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4Azs 115/2014 – 37, že by správní orgán mohl zcela libovolně uvážít, kam zajištěné osoby umístí. Tomuto závěru ostatně odpovídá i znění důvodové zprávy k zákonu o pobytu cizinců, podle níž institut zajištění aplikovaný vůči cizincům má za cíl zejména zabránit cizinci v narušování veřejného pořádku, tj. porušování zákona protiprávním jednáním trvajícím či opakovaným, maření výkonu úředních rozhodnutí a současně zabezpečit dosažitelnost cizince pro realizaci správního vyhoštění jako opatření, které má za cíl vycestování cizince, jehož pobyt na území je v rozporu se zákonem. Vzhledem k účelu zajištění je tedy zřejmé, že jej nelze realizovat kdekoliv, ale pouze v místě se specifickými podmínkami. Důvodová zpráva k zákonu o pobytu cizinců k tomu dále uvádí: „*Vytváří se podmínky pro to, aby zařízení svým vnitřním režimem byla srovnatelná s přijímacími středisky azylových zařízení s rozdílem, že cizinec nemá právo toto zařízení v průběhu zajištění opustit (jen ze zákonných důvodů).*“ Slovo „zpravidla“ je tak v případě ustanovení § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců třeba interpretovat s ohledem na možnost policisty krátkodobě zajistit cizince v policejní cele ve smyslu § 27 a § 28 písm. a) zákona o Policii České republiky. Správní orgán umístí cizince do zařízení pro zajištění cizinců, ledaže

by byl umístěn do cely podle zákona o Policii České republiky. Přitom nelze vyloučit nezbytné výjimky spočívající například v nutnosti hospitalizovat cizince apod.

Naznačují-li žalobci, že by je bylo možno umístit do přijímacího či pobytového střediska s odůvodněním, že se jedná o žadatele o mezinárodní ochranu, pak takový výklad práva je mylný. Dle věty první § 2 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), žadatelem o udělení mezinárodní ochrany se pro účely tohoto zákona rozumí cizinec, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, nebo cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v jiném členském státě Evropské unie, je-li Česká republika příslušná k jejímu posuzování. Postavení žadatelů o mezinárodní ochranu v České republice za daných skutkových okolností žalobcům zákon o azylu a ani jiný právní předpis nepřiznává. K témuž závěru ostatně již v minulosti dospěl i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4Azs 115/2014 – 37). Lze tedy uzavřít, že žalovaný nebyl oprávněn umístit žalobce do přijímacího nebo pobytového střediska.

Případný není ani poukaz žalobců na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 1. 2010 ve věci M. a další proti Belgii (č. 41442/07) a rozhodnutí ze dne 19. 1. 2012 ve věci P. proti Francii (č. 39472/07). Skutkové okolnosti nyní projednávané věci jsou výrazně odlišné od skutkového základu žalobci označených rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, neboť v zařízeních popisovaných v rozhodnutích Evropského soudu pro lidská práva nebyly - na rozdíl od případu projednávaného - vytvořeny podmínky pro pobyt dětí. Závěry vyjádřené ve zmíněných rozhodnutích Evropského soudu pro lidská práva proto nelze vztáhnout na nyní posuzovanou věc. Krajský soud tedy uzavírá, že samotným umístěním nezletilých žalobců do zařízení pro zajištění cizinců nedošlo k porušení čl. 3 Úmluvy. Pokud jde o právo na rodinný život, tak jak již soud uvedl výše, jedinou alternativou vůči umístění nezl. žalobců c), d), e) do zařízení pro zajištění cizinců bylo jejich oddělení od žalobců a), b) a jejich ponechání bez přístřeší a bez finančních prostředků. Žalovaný tedy v souladu s nejlepším zájmem dětí (žalobců c/,d/,e/) umístil všechny žalobce společně do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, které umožňuje pobyt rodin s dětmi, byť chybně rozhodl i o zajištění nezl. žalobců c), d), e).

K možnosti dobrovolného návratu žalobců krajský soud pro úplnost dodává, že žalobci nemají cestovní doklady, nejsou držiteli víza nebo platného oprávnění k pobytu a stát, v němž požádali o mezinárodní ochranu (Maďarská republika), nesousedí s Českou republikou, a proto jim jakožto neoprávněně pobývajícím státním příslušníkům třetí země nelze umožnit dobrovolný návrat přes členské státy, v nichž nemají oprávnění k pobytu (ani k průjezdu), a to ani přímou leteckou cestou, neboť žalobci nepředložili letenku a jsou, jak sami uvedli, bez finančních prostředků.

Závěrem krajský soud dodává, že žalovaný pochybil, když formálně nesprávně v záhlaví svého rozhodnutí neoznačil žalobce c), d), e) jako účastníky řízení o zajištění žalobce a) / rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 2 Azs 58/2014 – 28, a dále rozsudky téhož soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 4 As 158/2013 – 15, ze dne 30. 10. 2013, č. j. 4 As 134/2013 – 31, ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011 – 54). Z odůvodnění rozhodnutí však vyplývá, že žalovaný zohlednil skutečnost, že žalobce a) na území České republiky přicestoval společně se svými nezl. dětmi.

Jelikož žaloba nezl. žalobců c), d), e) byla důvodná, krajský soud žalovaná rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil (výrok I). Naopak nedůvodnou shledal žalobu v části týkající se rozhodnutí ve vztahu k žalobcům a), b), a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok II). Krajský soud rozhodl bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

IV.

Náklady řízení

Neúspěšný žalovaný a žalobci a), b) nemají právo na náhradu nákladů řízení a úspěšným nezl. žalobcům c), d), e) podle obsahu spisu žádné náklady v řízení nevznikly, proto krajský soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. března 2015

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Pichová